

לתענית חזרת: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִיטַת הַשָּׁבֶת: 18:45

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 19:44

ר"ת: 20:11

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 186 לשבת 11.4.2015 – כב' ניסן תשע"ה

זו השער לה' עדיקים יבואו בו

שְׂמִינִי

חג הפסח – הינו חג המלא וגדוש בהלכות ובחומרות. כל עדה ומנהגיה, כל אדם וחומרותיו. אך מעל הכל יש לזכור כי חומרא הינה רק החמרה בלבד, אך בין אדם לחבירו – היא חיוב ומצוה, אשר הקב"ה מקפיד עליו וחפץ בה יותר מכל חומרא. על כן, גם אם לא זכה האדם להחמיר בחומרתו הרגילה, עליו לדאוג שלא לכעוס או להקפיד על אחד מבני ביתו האחראים לכך, כי כבודו חשוב בעיני ה' יותר מכל חומרא בעולם. לפנינו מעשה מדהים שאירע עם מרן הגאון, הרב לייב שטיינמן שליט"א: לפני זמן מה בערב פסח, פנה מרן הגאון ר' לייב שטיינמן שליט"א אל בני ביתו וביקש: "אשמח מאד, אם תכינו לי השנה 'מים שמורים' לחג הפסח הקרב ובא". 'מים שמורים' הם חומרא יתירה של הגאון הרב מבריסק זצ"ל, אשר החמיר להכין חביות מים לפני פסח, אשר עברו סינון ובדיקה רבתי מכל חשש חמץ הנמצא בהם. חומרא יתירה אשר נדירים הם הנוהגים אותה. בני הבית ששמעו את בקשתו של מרן, הבטיחו לעשות זאת, אך הוסיפו לשאול: אך האם יואיל מרן למדנו, מדוע דווקא כעת, בשונה מכל עשרות השנים האחרונות בהן לא הקפיד הרב על חומרא זו, בחר השנה להקפיד בכך. מה נשתנתה שנה זו?" מרן הרב שטיינמן שמע זאת והשיב להם: "לפני עשרות שנים, כאשר הייתי אברך צעיר, אחר נישואיי עם רעייתי ע"ה, פניתי אליה בערב פסח הראשון שלנו כנשואים ואמרתי לה: "כלתי היקרה, זו השנה הראשונה בהם נזכה לקיים את חג הפסח יחדיו. בעוד מספר שעות יתקדש החג ורציתי לבקש ממך בקשה – האם תואילי בטובך להכין לי מספר' בקבוקי מים שמורים, 'על מנת שנקיים את חומרת הרב מבריסק זצ"ל, לשתות בפסח מים המסוננים ונקיים מכל חשש חמץ?". רעייתי ע"ה השיבה שתעשה זאת בשמחה. שמחתי ויצאתי לעבר בית המדרש ללמוד ולהתפלל את תפילת ליל החג, בעוד רעייתי עשתה את ההכנות האחרונות החג לפני ליל הסדר. הסתיימה התפילה ונכנסתי לבית בברכת חג שמח. או אז פניתי אל רעייתי ושאלתי אותה בעדינות: "אשתי היקרה, היכן המים השמורים שבקשתי ממך להכין?". מיד באותו רגע לחץ רב ניכר על פניה: "אני מצטערת, אמרה בצער ובבהלה, ממש שכחתי. אוי ואבוי מה יהיה? הכל בגללי!" ראייתי זאת ומיד אמרתי לה: "לא קרה כלום! זה בסדר, אל תדאגי כלל, זו רק חומרא רחוקה ואין מה לחשוש. את לא אשמה כלל, רק ביקשתי לנסות השנה להחמיר, אך אם לא החמרנו – לא נורא", אמרתי לה וניסיתי להראות לה כאילו לא אירע מאומה למרות שהיית רגיל להחמיר בכך. בשנה הבאה ואחריה כבר לא ביקשתי ממנה לעשות חומרא זו, כי הרי אם כעת אבקש ממנה, היא תיזכר בשנה הראשונה ששכחה ויהיה לה צער מכך, לכן, במשך כל שנות נישואינו העדפתי לוותר על חומרא זו החשובה לי והייתי שותה מי ברז רגילים ובלבד שרעייתי היקרה לא תבוש ולא תיכלם. "אך כעת", המשיך מרן ואמר: "כיוון שבשנה האחרונה רעיית הלכה לעולמה, כעת, לאחר עשרות בשנים אני חפץ לחזור לקיים חומרא זו ואני מבקש מכם אם תוכלו בבקשה להכין לי מים שמורים לפסח (דרשת הרב חיים זאיד שליט"א).

מה שווה כל חומרא בעולם אם היא גובלת בפגיעה וצער בשני? הרי בשביל מי אתה עושה את החומרא הזו? בשביל הבורא יתברך – אז אם כך עליך לדעת שהבורא חפץ שישמר כבודו של יהודי יותר מכל החומרות!.

מספרים שפעם אחת בחג הפסח ישבו החסידים בביתו של הרבי מילובביט'ש לסעודה. בין החסידים הגיע גם אורח שלא היה מחסידי חב"ד ולא הכיר את מנהגי המקום. כידוע, החסידים המקפידים שלא לאכול שום מצה שבאה במגע עם מים או כל נוזל מחשש שיחמיץ. והנה, אותו אורח שהתיישב ליד הרבי, לקח מצה והרטיב אותה במרק. מיד הזדעזעו החסידים ואחד מהם החל לצעוק עליו כיצד הוא לא מתבייש לעשות דבר שכזה ועוד ליד הרבי. מיד הרגיע הרבי את הרוחות ואמר לאותו חסיד: "מוטב לאכול מצה עם מרק שהיא חומרא מאשר לבייש יהודי". (מתוך טוב לחסות בה' גיליון 420)

וַיְהִי אֶהְרֶן (י,ג)

בספר "עלינו לשבח": תלמיד חכם המתגורר בירושלים הזדמן לבית הכנסת בצהרי היום כדי לעיין בספר. בשעה כזאת בד"כ הבית כנסת ריק מאדם. עוד בטרם שפתח את הדלת, שמע הוא קול בכי העולה מתוך בית הכנסת, התלמיד חכם נכנס בשקט על בהונות רגליו, וראה שלייד ארון הקודש עומד ילד קטן כבן חמש ובוכה. היה זה אחד מיתומי השכונה שאביו נפטר לפני כחודשיים וחצי. ילד מוכשר וחניני, שהיה אהוב ביותר על אביו זצ"ל. האבא שנפטר בפתאומיות, הותיר אחריו אלמנה עם יתומים רבים, ואין לשער את גודל האסון שניחת על המשפחה ועל כל הקהילה. הילד לא הבחין בתלמיד החכם המתקרב, ולכן המשיך בבכיו ואמר: "ריבונו של עולם, אני יודע של הבאת עלינו את הצרה הזאת סתם כך. בטוח אני שהכל יהיה לטובה. גם אבא שלנו תמיד לימד אותי לחשוב כך, ודיבר איתנו תמיד על מידת הביטחון וחיזוק אותנו בדבר זה, והביא לנו דוגמאות מן החיים כדי להמשיך לנו שהכל לטובה, ולמרות שעכשיו אני לא רואה למה עשית לנו את זה, אבל אני בוטח בך בכל ליבי, וסומך עליך שאתה יודע יותר טוב ממני ומכל המשפחה מה היא טובתנו האמיתית. ודווקא בגלל זה, בגלל שאני יודע שעשית לנו את זה לטובה, אני רוצה לתת לך מתנה אבי שבשמים. אתה יודע מה היא המתנה, אבא?". וכאן פרץ הילד בבכי נסער, ולא יכול היה להירגע כמה דקות. גם אותו תלמיד חכם פרץ בכי, אך התאמץ בכל כוחו לסגור את פיו כדי שהילד לא ישמע את קולו ויפסיק מלהתפלל. "אתה יודע איזה מתנה אני רוצה להביא לך אבא?", חזר הילד על דברו, "את היסורים שלי! הרי אתה יודע אבי שבשמים איזה יסורים עוברים עלי מאז שאבא שלי עזבני לנפשי, אין לי לא יום ולא לילה, כי הייתי קשור אליו במאוד, כל הזמן אני חולם עליו, ומצפה שישוב אלי ויחבקני כבראשונה, כל הזמן. ויש לי מזה יסורים נוראיים. יסורים שאינני מאחל אותם לאף אחד מחבריי. והרי חכמנו אמרו לפום צערא אגרא, שלפי גודל הצער – כך גודל השכר שיקבל האדם, וכיון שאתה אבא כל כך טוב, אני רוצה לתת לך את השכר הזה, שגם אתה תשמח קצת עם כל הגלות הנוראה שאנחנו עמך בני בריתך, שקועים בה עמוק עמוק. אני מעניק לך את היסורים שלי, כדי שתקבל מהם את השכר המגיע לי עבורם". הדברים שיצא מפי הילד בכזו תמימות ואמונה, השאירו את התלמיד החכם עם דמעות בעיניים, פה פעור ורושם בל ימחה.

אחים ואחיות יקרים בפרשתינו אנו קוראים על אהרן בחר השם שקיבל באהבה ובאמונה גדולה את מיתת בנו. הוא לא קרא תיגר ולא שאל שאלות, אלא "וַיְהִי אֶהְרֶן". בדור יתום זה בו אנו נמצאים, שהצרות והבעיות, הניסיונות והקשיים ממלאים כל פינה, חייבים אנחנו להתאזר באמונה חזקה בשם יתברך, לקבל את מאורעות החיים בהבנה ובאהבה, ולדעת ולזכור שהכל לטובתנו הנצחית.

ללמוד כף זכת מהחזיר

וְאֵת הַחֲזִיר פִּי מִפְּרִיס פְּרָסָה הוּא (יא,ז)

החזיר הוא הסמל של הטומאה והשיקוץ, החזיר כל גופו טמא אבל יש לו סימן טהרה ברגליו. ומכאן בס"ד אפשר לומר, שהחזיר הוא דוגמת אדם שאין בו מעשים, לפעמים אנחנו רואים אדם, שלא שומר תורה ומצוות, וקשה למצוא אצלו איזה זכות, אבל אין יהודי שאין בו איזה משהו שבו הוא "צדיק", וכמו שהחזיר שכולו טמא, יש "סימן טהרה אחד", גם לרשע הכי גדול, יש איזה "סימן טהרה אחד", איזה משהו אחד שבו הוא מתנהג כצדיק, ולכן אנחנו צריכים לחפש את הנקודת אור הזאת בכל יהודי ולדון אותו לכף זכות. מכאן ילמד כל אדם, להרגיל עצמו במידה טובה, לדון את חבריו ואת בני ביתו לכף זכות, ולא יהיה קפדן וחשדן תמיד, רק יהיה נח עם הבריות, ודנם לכף זכות, להבין לנפשם של חבריו ומשפחתו, ויזכה על ידי זה שגם מן השמים ידונו אותו לכף זכות, כמו שאמרו רבותינו במסכת שבת (קכז,ב), הדין את חבריו לכף זכות, דנים אותו מן השמים לזכות.

העלון מוקדש לעילוי נשמת שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה.

לעילוי נשמת: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.